

2019: Két választás

VISSZHANG - LXII. évfolyam, 29. szám, 2018. július 20.

Könnyebben egyet tudnék érteni Csizmadia Ervinnel („*Korunk időszerű kérdései*”, *ÉS*, 2018/27., júl. 6.), ha kissé tömörebben írna. Viszont ezúttal helyesen értékeli az ország április 8. utáni helyzetét, vagyis az általános tanácstalanságot, amiben ő is osztozik. Tőle a kiút jelzőtábláinak fölállítását vártam volna, de félek, azt hiszi, nincs menekvés. Nem jár messze a valóságtól. Viszont engem hozzászoktatott a szakmám, hogy valamilyen megoldást mindig keressek, és ahhoz is, hogy majdnem mindig lehet megoldást találni. Minél nagyobb a baj, annál egyszerűbb a megoldás. Lásd '56 októbere. Sajnos vagy szerencsére, ott még nem tartunk. Annyira még nem rossz a helyzet, hogy ne lenne fizikai erőszak nélküli kiút. Még lenne, csak nincs sok időnk. Jövőre két sorsdöntő választás lesz (?) hazánkban. Most nagyon úgy áll a zászló, hogy mindkettő a tisztességes szándékú oldal nagy buktája lesz. A kérdés az, lehet-e még valamit keresni (és találni) a Fidesz-gőzhenger ellenében. Erre van receptem.

Mindenekelőtt abba kellene hagyni a sebek nyalogatását. József Attilával szólva: ne lógjunk a mesék tején, hörpintsünk valódi világot (habzó éggel a tetején)!

Az elsőt, az uniós képviselő-választást népszavazásként kellene végigvinni. Nem formálisan, tartalmilag. *El kell felejtetni a pártlistákat*, mert ha nem, akkor 22 fideszes fog a magyaroknak járó székeken Brüsszelben üldögelni. A tisztességes oldal egyetlen listát állítson, mondjuk uniós lista néven, és kizárólag és egyértelműen álljon ki az EU mellett. Mindegy, milyen az EU, mindegy, ki mit jósol. Másrészt hangsúlyozni kell, hogy nagy becstelenség az, amit Orbánék tesznek: azért akarnak kijutni Brüsszelbe, hogy belülről bomlasszanak. Jó lett volna, illetve még most is jó lenne, ha a Néppárt kiebrudalná Orbánékat, de uniós segítség nélkül is van esély legalább 12 hely megszerzésére. Ennél többre csak úgy, ha a tisztességesek közös listájának élén jelentős, tisztességes, *pártoktól független* személyiségek állnak. Csak a példa kedvéért néhány név: Bod Péter Ákos, Lovász László, Bokros Lajos, Chikán Attila, Majtényi László, Heller Ágnes, Nádas Péter, Jeszenszky Géza, Gulyás Márton, Alföldi Róbert, Enyedi Ildikó, Borbély Alexandra, Kulka János, Fullajtár Andrea. Szerencsére hosszan lehet folytatni a válogatást. (Természetesen nekik nem kell Brüsszelbe menniük, csak ha szeretnék.)

A jövő őszi önkormányzati választáson még nagyobb a tét. A tisztességes oldal győzelmével ugyanis meg lehetne állítani a (az orbáni törvényekben biztosított) kormányzati korrupciót, ami a Fidesz-zsarnokság gazdasági bázisa. A kormány(fő) a korrupciós polip feje (és zsebe), az önkormányzatok a polip csápjai. A legnagyobb és a legtöbb csáp Budapest, az ellopott pénzek jóval több mint fele a fővárosból származik. Ha igaz a biológia, a csápok amputálása után elhal a fej. Azonban a jelenlegi törvények szerint bonyolítandó szavazáson (pártlisták, pártjelöltek, össze- és visszafogás) nem lehet nyerni. (Ld. nyócker, múlt vasárnap.) Ezért mielőbb létre kellene hozni egy korrupció-ellenes mozgalmat, amelynek első feladata a Parlament kényszerítése az önkormányzati törvények, főleg a Budapest-törvény megváltoztatására. Ez valószínűleg bojkottfenyegetéssel elérhető. Csak a gyengébbek kedvéért: nem az a bojkott, hogy a választók nem mennek el az urnákhoz (ez is megtörtént a nyóckerben múlt vasárnap), hanem az, hogy *az ellenzék nem állít jelölteket*.

Jövőre lesz száz éve, hogy eleink elbaltázták a huszadik századot. Nekünk nem szabadna a huszonegyediket, de hogy őszinte legyenek: túl sok esélyt nem adok magunknak.